

Misleid

Anja Vereijken

De Fontein

www.defonteinmeidenboeken.nl

© 2010 Anja Vereijken

Voor deze uitgave:

© 2010 Uitgeverij De Fontein, Baarn

Omslagontwerp: Zeno

Grafische verzorging: BECO DTP-Productions, Epe

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 8423 9

NUR 284, 285

Hoofdstuk I

Anna

‘Hé! Daar heb je die slome doos! Ze is terug!’

Verdomme, ze hadden het tegen haar. Waar was Lieke als ze haar nodig had? Op het muurtje zaten drie jongens uit de vierde. Stoere jongens in hippe kleding. De middelste, die de opmerking had gemaakt, zat te roken en keek haar uitdagend aan. Voor hem stond een heel knappe meid uit de derde. Ze lachte overdreven hard en keek de jongen verliefd aan. Anna keek naar de grond en probeerde haar fiets in de richting van de poort te duwen, maar het was druk en iedereen wilde tegelijk het schoolplein verlaten. Ze kwam nauwelijks vooruit.

‘Hé, slome! Ik heb het tegen jou, hoor!’

Shit! Dit was verdorie pas de derde schooldag na de vakantie. Wat moest ze doen? Ze voelde de ogen prikken in haar rug. Het leek wel alsof iedereen om haar heen stond. Als ze nu niets deed, zouden ze haar blijven zien als een loser. Dat nooit! Ze klemde haar vingers om de handvatten van haar stuur en keek de jongen aan.

‘Hou je kop, eikel.’ Het kwam er minder stoer uit dan ze had gehoopt.

‘Whoooooo!’ hilde hij als een wolf. ‘Eikel? Dat je dat woord kent!’

Nu had hij de aandacht van iedereen. Het liefst zou ze onder de grond verdwijnen.

‘Met dat lekkere chickie naast je leek het vorig jaar nog ergens op,’ zei de jongen die rechts van de wolf zat, ‘maar die heb je wel heel snel weggejaagd. Kwam vast door die suffe kop van je. Ik zou ook niet naast jou gezien willen worden.’

De gedachte aan Julia deed iets met Anna en voor ze het wist had ze haar fiets op de standaard gezet. Ze wurmde zich uit de rij wachtende fietsers en liep recht op de jongen af. Terwijl ze naar hem toe liep, lachte hij gemeen naar haar. Maar toen ze bijna bij hem was en haar armen uitstrekke, zag ze verbazing op zijn gezicht. Met een krachtige duw deed ze hem aan de andere kant van het muurtje belanden. Iedereen lachte, ook zijn vrienden. Hij krabbelde overeind, leek even beduusd en keek haar vervolgens woedend aan.

‘Hou je kop, je hebt zelf een suffe smoel, loser!’ riep ze hard en vol overtuiging, voordat hij iets kon zeggen. Snel draaide ze zich om en liep terug. Ze zag jongens en meiden naar haar lachen en knikken. Goed gedaan: ze vonden haar stoer! Toen ze bijna bij haar fiets was, riep iemand: ‘Anna, kijk uit!’

Ze draaide haar hoofd en kon nog net op tijd bukken voor de tas van de jongen die door de lucht vloog. Ze keek de tas na en zag Van Randwijk in de rij aansluiten. Ze wilde hem waarschuwen, maar het was te laat. De tas scheerde langs het hoofd van de leraar en viel achter hem op de grond. Ze had niet het idee dat de leraar hard was geraakt, maar sommige leerlingen begonnen te schreeuwen en te joe-len. Geschrokken probeerde ze te zien wat er was gebeurd. Toen pas zag ze dat Van Randwijk nog slechts

een randje haar op zijn hoofd had. Het haar midden op zijn hoofd was verdwenen. Het was allemaal zo snel gegaan dat ze het niet eens begreep. Totdat een oudere leerling, die achter de getroffen leraar stond, de tas met daaraan een haarstukje omhooghield. Iedereen lachte. Ze duwde haar fiets weg van het lachende groepje leerlingen en reed vlug terug naar de stalling. Daar stond Lieke mopperend aan het slot van haar fiets te rommelen.

‘Lieke, kom op! Ik moet weg.’

‘Ja, hallo. Ik wil ook weg, maar dat lukt niet.’

‘Spring achterop dan.’ Ze keek haar vriendin smekend aan.

‘Waarom zo’n haast? Is er iets gebeurd of zo?’

‘Dat vertel ik je onderweg wel.’

Lieke had het niet willen geloven. Het was ook wel een heel stoere actie geweest. Ze zou morgen vast bij hun mentor moeten komen. En dat al op de derde dag! Het tweede jaar van de middelbare school begon goed.

Het kwam door Julia. Toen dat rotjoch iets over Julia had gezegd, was er iets geknapt in Anna.

Zojuist had ze haar pc opgestart en haar mail gecheckt. Helaas moest ze hierdoor opnieuw aan haar vroegere vriendin denken. Waarom liet Fabio haar er ook steeds over praten? Ze had helemaal geen zin om aan Julia te denken. Met haar was ze echt klaar nu. Zonder twijfel.

Ze keek naar het computerscherm en las het mailtje nog een keer.

Van: fabio71@live.nl
Aan: annajacobs@hotmail.com
Onderwerp: kussie
Ontvangen: woensdag 25 augustus 16:03

Hey schatje! Hoest nu? Vet balen omdat school weer is begonnen zeker? Voor mij ook, want nu duurt het zo lang voordat ik jou weer zie ☺.

Ik denk nog heel vaak aan ons avontuur op de camping. Zie ik je zaterdag? Kunnen we die trut weer gaan afzeiken!

Kussie! L u 4ever!

Anna had Fabio zes weken geleden ontmoet op de camping waar ze met haar ouders en haar zusje Sophie vakantie had gevierd. De camping was maar een uur rijden van haar huis, maar het had gevoeld als een echte vakantie. Het was twee weken lang fantastisch weer en gelukkig was er een zwembad. Haar ouders hadden er een huisje gehuurd en Sophie en zij hadden zelfs een eigen kamertje gehad. Sophie had al na een halve dag een vriendinnetje gevonden op de camping en Anna had haar zusje de rest van de vakantie nauwelijks nog gezien. Lekker rustig. Ze had zich ook goed gevoeld. De ellende die Julia een halfjaar geleden had veroorzaakt door haar via internet te pesten, was langzaam naar de achtergrond verdwenen. Door die narigheid was Anna erg afgevallen: ze was wel vijf kilo kwijtgeraakt. Ze zag er slank uit en ze had besloten dat die kilo's er niet opnieuw aan mochten komen. Dat was gelukt. Deze

vakantie had ze voor het eerst in een bikini rondgelopen zonder zich te schamen. Dat was dan weer een prettig gevolg van al die moeilijkheden. Ze was lekker bruin geworden en er was zelfs een jongen geweest die haar had nagefloten. Op de tweede dag had ze Fabio gezien. Wat een stuk!

Door het mailtje van Fabio moest ze weer aan Julia denken. Bah! Het fijne gevoel maakte plaats voor buikpijn. Op vakantie had ze hem het hele verhaal verteld en Fabio was er boos om geworden. Hij had voorgesteld om Julia terug te pakken. Door de vakantie en de verliefdheid had ze in een roes geleefd en was ze erin meegegaan. Maar nu was het genoeg geweest. Ze wilde niet net als Julia worden.

Anna keek naar het dagboek dat op haar bureau naast de computer lag. Ze had nooit eerder een dagboek bijgehouden, maar Ed van bureau Halt had gezegd dat het goed voor haar zou zijn.

‘Om alles een plekje te geven,’ had hij gezegd. Eigenlijk werkte dat wel en ze begon het nog leuk te vinden ook. Ze las ook vaak terug wat ze eerder had opgeschreven. Vooral de stukken die gingen over Fabio. Ze sloeg haar dagboek open en bladerde naar de pagina’s die ze tijdens de vakantie had geschreven. Het voelde alsof ze weer op de camping was.

Ik ga gillen! Wat een stuk! Wie is die jongen? Iedere meid op de camping probeert zijn aandacht te trekken. En hij lacht ook naar hen allemaal. Behalve naar mij, of heeft hij me gewoon nog niet gezien? Ik ben ook leuk! Ik heb zelfs een lekker kleurtje nu. En

mijn nieuwe bikini is hartstikke cool. Morgen doe ik mijn haar eens los, misschien helpt dat. Hé bah, nu moet ik weer aan Julia denken. Van Julia moest ik mijn haar steeds los dragen. Ze vond het stom als ik het in een staart droeg.

Ik haat Julia! Ik haat haar echt! Eerst is ze mijn beste vriendin. Dan gaan we samen naar de brugklas en verandert ze in een paar weken tijd in een kreng. Waarom ben ik erin getrapt? Waarom deed ik alles wat zij me vroeg?

(Nu moet ik mijn eigen vragen beantwoorden, zegt Ed).

Onzekerheid? Ja, denk ik wel. Ik wilde niet alleen zijn op die nieuwe school. Ik liep achter Julia aan en wilde dat ze mijn vriendin bleef.

Waarom? Ze liet me zelfs een broek stelen en ze heeft ervoor gezorgd dat ik een alcoholvergiftiging opliep. Dat is toch niet normaal?

Waarom schrijf ik dit? Dit heb ik al zo vaak geschreven en gedacht. Ik wil Julia niet langer in mijn hoofd. Ga eruit, kreng! Ga iemand anders lastigvallen!

Zou ze iets hebben geleerd van alles wat er is gebeurd? Vast niet! Hoewel ze nu bij Halt loopt. Dat zal haar leren! Misschien ook niet. Ze heeft het me tenslotte ook een tweede keer geflikt. Ik had moeten zien waar ze mee bezig was, maar ik had niets door.

Het was raar dat ik drie maanden later zo erg werd gepest via internet en mijn mobieltje. Ik heb toen wel gedacht dat zij het zou kunnen zijn en toch trapte ik er weer in. Ik moet wel de domste meid op deze wereld zijn.

Trut! (Dat was tegen mezelf).

Maar eigenlijk is het niet zo heel erg raar, of wel? Ik kende Julia al hartstikke lang en voordat ze zo veranderde was ze aardig en mijn beste vriendin. Dan is het niet vreemd dat ik haar wilde vertrouwen.

Ben ik dom omdat ik dacht dat ze misschien veranderd zou zijn? Dat ze weer de oude Julia was, de aardige versie. Omdat ik haar opnieuw een kans wilde geven? Dat doe je toch als je vriendinnen bent? Of niet soms, Ed (waarom blijf ik mijn dagboek 'Ed' noemen?)?

Of was ik gewoon doodsbang mijn beste, want enige, vriendin kwijt te raken?